

היהודים, ערבים וסינודרים הוותם האלבני

דוד אוחנה

לאAMIL הביבי

ארי אבנרי, שבhab רבוח על בושא האנגלוגיה האצלבנית-צינוגית, סייפר בעמ-שב-595-969 נסיה לההההה הבהיר בססת על מגשר התונמו בירושלים המאווהות בביבה של שמי מדרינגו — ישראל ופאלטי. במושר תיאר את ירושלים בפסוף של מובוויות, עמים ורתוות, ובכלום האצלבנינים. לדבריו: "באתו יום פגשתי במקורה את אמייל הביבי", והצעתי לו להתונם ראנון. הרוא אמר: אהנים אם מהחק אה האצלבנינים".³⁹ על הנסתה המתוקן חתמו שמוונה טובה על ריצחי עם אל. מהחקי אה האצלבנינים".⁴⁰ רוח ופערעלי שלום יישראליים, הביבי בישען שעעל מצחצחים מאות ומיישים אונשי רוח ופערעלי שלום יישראליים. הביבי נשבען ייפויין המילים: "נשארתי ביחסה". היפר נפללה בירוי האצלבנינים אהנה גואשת, שבה עארו היהודים והערבים ביחס. לבן אני מקריש אה ההחאה הדאת לאAMIL הביבי.

ביחסוטויגריפפה לא טפסו דבר מסעוי האצלב מוקום מרבי ע"ד מאהה ההדשה. בהדקמה לספר הראשוו בערבית בירושא שפערום בע-1896, קדם עד העת המהויל של מהמות האצלב, ההיסטוריון המצרי סייר עלי-אל-הדריר מלהאר את הסיפור המהויל של שמי אירופה כלפי האימפריה העותמאנית, "הדרמה להפליא למששי תוקפנותם של עבורי".⁴¹ סמויו למלחת העצמאות, יצא לאור בדמשק הספר האצלבננות האצלבנינים בימים עבורי.⁴² שגורהה בו ההשוואה בין הילויניאליים היגוצרי ימי הביניים הדרשה באלטני, שגורהה בו ההשוואה בין הילויניאליים היגוצרי ימי הביניים לילויניאליים האגאלו-ערפתי והצזני, ומסקנתה: "גובל לטרור את פלסטין ממסע מג'דר כמי שיטירנה בזירה מלאה מצס'ם הצעורה המטוריק".⁴³ האנטיקולוניאליים הערבי הדרא במלחת הדמאלים ממלחים, מגרשוי האצלבננות באלא א-דרין ביביס נור-אדרין, שהרי למעשה תורמים כבודים, הוציאן בגיבורים העימות הדתית עומס ויאלו העימות הילואמי הדוגש; רואים ערבי, המובה ברדר בכל ביחסים לוחמיים, גאהח ביך אלבדים, ברכרים למוסלמים אבירים; גערבה הבניה מיהולויאיה של פלייטה האציגות האצלבנית", הביבה אידיאולוגיה שנעוודה לשאת את צורב, והויה, בעוד שאנציגות תוארה בטענה דתוית המהויאת לאוים ונטצת בבלית אט מקומיהם; השלtron הציגו דוח מנוכר למקום, אין לי דרבנות עצמאית, רדאא בעיר

ארגוני לאומית: היל הילץ של השיביליזציה המערבית המונוגנית, תיפורם בהזדמנויות

לפנינו פרויז מלוחמת שששת הימים הושווה נצץ למונדייג המיתולוגי' שהביס בעבר ההורוק את הפלישרים הזרים.⁴² השבעון אל-חוואיר סייפר לקוראיו: "מאז צלאח א-דין אל-אווב לא היה לעודם מוגיג בעבד אל-טאער".⁴³ צלאח א-דין מוטשי להויאו סמל מגאים עקובי לשחרור ירושלים, "לאחרות מוסלמייה, להרבה דתית, למאבק טהור משישקלים אגניים ולנצחון הדאינה".⁴⁴ חטיבה של "עבא השחרור הפליטני" של אנטישן נתקראת היחסן;⁴⁵ סעיף 15 באמנה של הגדודים של צלאח א-דין; אמלוחמות יום ביפור מהתארת בניצחון הראשון מאו צלאח א-דין; מלחמת הגוארים בבלבנור היא "מסע הצלב העשוי" שהמנוגדים מודרים בו לפורקים; מלוחמת שלם הרגלייל היא "מסע הצלב השוו", בו בירוח משמשת כאחיה פיאורליה של בבי הרגלייל האילין הצלב השוו; מלחמת הבירון במלחת הבירון סהאם הויסין כי "צלאח א-דין אל-שורש שלת איבילין הצלבנית; במלחמת הבירון סהאם הויסין כי "צלאח א-דין אל-

מִכְבֵּד הַשְׁמָמָה. ⁸⁵ מִכְבֵּד אֲמָתָה לְמִתְרָה אֲרָבָה לְמִתְרָה בֵּין גָּלְבָּהָר וְסָלָה.

העימנדים הממשישים: העימנדים בזורה התייכן היה למלומת קראש ברי טראס/עלאן אידין לבין בושעריך לב הארי. הימן היישרלי, אונדז'ון אונטן שטן,

כִּי "עֲשֵׂה בָּרָךְ וְהַעֲמֵל בְּרִזְמֵנִי כַּמֵּן בְּלֹא רְאֵין הַחַיִּין אֶת שִׁיחַ הַסְּמֵלִים הַוְּרָה אֶל

ונוכחות מתמירה ומטרידה, גם אם סמיה, בהיסטריה הישראלית היחסול הצלבני, כלומר שובה של מהותה של ההיסטוריה של הארץ, הוא כפול. ראשיתו הוא חיצוני, צבאי: העדיבים יגנוו את הישראלים אם הילו לא יהיו לבניעים, אם לא יהיו מוחוביים מספיק למקומות, אך הטעשות על היבוד למקומות מלידיה מוגנה וביה האשמה של פלישה לנושאים צלבניים. בה מידיה, בגעיותם של הישראלים מוגנה אה לבניהם, במוניהם זה וונישול צלבני. ששהשתרשות במקומות עשויה להעניק להם מעורת ביטוח טריוראלית, עצמה וסבירות של הילדי הארץ, או אולי גם הסיבה להונפה העשירה האבסטראקט של הישראלים לאין-קץ. וו-

בז'ים המהוועדים יה גבר
אָסָרָה בֵּין גָּזָרָה לְעַזְרָה

הaimה הצלבנית היא ביטוי אוריינטלי-יסטי קיזוני במנוחיו של אודר סעד, והיא גם מייצגת את הילך הרוח הנוכחי של מלחמת תרבותית בין מזרח למערב, במונחי של סמואל הנטינגטונן.¹⁰ המהוט הצלבני מגנגד את המערב הפליש אל מזרמיין, משוכן המאה ה-19-עט מיאור הדציגות המערבית בפרקן קולוניאלי-יסטי עד ממשן המאה ה-21-עט מיאור הדערני של איראן ומתקנה של בן לאיזן על בירת הצלבנים הגדילו הצלבניטי הצלבני, מחראר בצד הלבנט הפלרימיטיבי המאיים, וההילודים". הדמיון הקולוניאלי-יסטי-צלבני, שארהה במסוכן והאקווטי מוציא מאחד חדש את הארכישורה מההיסטריה של הקידרדה, גalgo מההפרשות, גalgo מהלהם הייצגת ארכופה. האלים מות הדריאולגיגית זוכו להונאות הבלתי בטלית, בתקבלה הצלבנית, היא בלם בפניהם תרבותי ופיטום פלילי בעדר. תפיסה מקוטבת שבודא איננה מחרה את גביוון נאת ההיברידיות שעת אוריינוטית פוסט-קולוניאלית מציגנות ואך לא את הוצאה היחסים-היברידים של דיאלוג בין מזרח למערב.¹¹

פרק הימטרוי בחולות ארץ ישראל, שאיננו קשור בהיסטריה היהודית של המוקם. ביאלור
ישראל, היה לפrek מרתך בלבור זהותם ודרומיים העצמי של היהודים. ביאלור
שנירה תמננה של תופעה היסטורית שהנוגדים המהוננים בה שואלים עצם אם
הם מתקפים בה: העדויות הירדניות המרבית היהודים השיבו בשילילה. האנלוגיה
שישמש אפוא עוד עדילה בהאה להשיב על השאלת מי אנחנו, והפעם על רוך היהיפון:
מי לא אנו. השאלת אם צלבניםanno הטרמה את השאלת אם אנחנו, אם אנו קולינאליסטים.
במיללים אחרות, האנלוגיה העזינית-צלבנית שקייפה דיוון סמי, ולועתים חודה ביציר
קולינאליסטי נשוא מ戎נו עד בואם של הפסט-ציוגים ששבו לעסוק בסוגיה.
השיח והצלביה היריה, ועודגנו, ריוון ערבו ומרתק בהיסטרוגרפיה, במספרות, במסאות,
באמנות ובמדגימות הירדניות – עדות כי החקלאות לציבורים עוברת בחולות
בשיה היראיל, על רבדיו ובונגים שעוגנים. השיח בולט ביהוד בשליש תקופות: בעת
מהלהמת העצמאות. עבר מלהמת הימאים ובאיוועי אנטיפרדי אל-אקסא. חזרם
מהעלם הערבי המופנה לעיר שיר להעלה לעבר, הין להתייחסות פגימית בדורות הוויכוח
הפליטי בינו ימיין לשמהאל, או העזרע הפטיס-ציוגי המהדרש את השיח הקולינאליסטי-
צלביה של ראשיה הצעינוגות. יודה משגרשוא הצלבני משמש מוקור להשואגה הדיסטורייה,
וכל את האנלוגיה הצעינית-צלבנית, ואילו המביהר עמדות בונגא לשינויו: המצדדים בחופסת הצעינוגות רודים מכל
הוא מהווע ציר המביהר עמדות בונגא להרעה הצעינית גורדים גארה שורה, מישימים
תיאוריה של התא קדרמן (ונצרי) בונגא להרעה הצעינית ולמיהנה ישראל, ימגיעים
למסגנה שהפרהן נמצאת בישום הרעיון "פדרנץ כל אורהיה".
המגנדרים לסתור הצלבני-קדרני ולייטר הצעני-ילדי, אלו המצדדים
בօפשיה הימ-תיכונית, טענים כי זהרי אפרחות הרבות ופליטים ממשית, ויליבור
היא מוגלה לשמש אתנו משנות לאזרחים הירדנים וביסים ובסים לדיאלוג עט שבנינו.
ישיש קירבה ומארג עשיר של זיקות גיא-תרכתיות בין העמים הושובים בagan הים
תיכונן, זיקות בעלות מושמעות פוליטית אופרטיבית, העשויות להשפיע על יהודיהם
של דילוג מרהבי, ושל עזרוי הירבorth מוקודם, יובדק למתק במידה ממיימת את
המסוכך הערב-ישראלי. סכטן זה מתייר לעתים קרובות בסכטן שאין לו פרטורן,
ואפשר שתייר דטרמיניסטי זה ובו, בין הישאר, מההעלמות מין ההקשר של המרחב של
הגיא-פוליטיים המרתוים והמגועים של עמים אלו. שלא במצוות המודח-תיכוניגות
החדשה-ישנה, הצרעה, אין האפשרות הדרשה רואה במרחוב הים-היברוני, מרחב של